

El meu primer entrenador

Vaig sortir de jugar un partit tot feliç del vestuari, i la meva mare em va cridar i em va dir “Carles, vine un moment...” li vaig preguntar, “què passa?” i ella em va dir “alguna cosa molt grossa, el Ramon s’ha mort”. Jo em vaig quedar parat i trist. Amb l’Enric vam estar parlant mes de mitja hora del Ramon, el primer que em va dir, va ser que per ell era molt trist perquè el coneixia des dels 3 anys, i jo li vaig dir que segur que no ens oblidariem mai d’ell. Vam plorar junts. Vam estar en un racó del camp i ens va venir a veure el Teto, que segurament ens va veure de lluny, amb aquella cara que feiem, i ens va distreure.

El mateix dia a la tarda, vam anar a veure el partit de l’Amateur, que van guanyar 2-4. Abans de començar es va fer 1 minut de silenci i els jugadors del Cabrera anaven amb la cinta negra. Quan va acabar el partit la meva mare, el meu pare, la Judit i jo vam anar a veure al Dani i l’Eli, estaven tristos i contents a la vegada.

El vaig veure per últim cop el dia del meu aniversari, el diumenge abans de morir. Vam parlar de futbol i dels estudis.

Quan penso amb el Ramon penso en el meu primer entrenador, que ara jugo a futbol com jugo, bona part, gràcies a ell. Aixeco el cap perquè ell em deia que si no l’aixecava em posaria una punxa... vaig aprendre a córrer amb ell, i a pujar per la banda gràcies a ell... vaig solucionar problemes al vestuari gràcies a ell, vaig solucionar problemes a l’escola gràcies a ell, vaig aprendre a xutar amb ell.

Sempre ha estat el meu punt de referencia al Cabrera.

Ramon, espero que quan arribis al cel, et trobis amb el meu avi i li facis un petó i una abraçada de part meva.

Gracies per tot.

Carles (Muni)